

Μικέλης Άβλιχος

Επιλεγμένα Ποιήματα

Ερωτική επιστολή

Η χθεσινή μαζί σου τσακωμάρα
μ' έκαμε τη ζωή να βαρεθώ
και μού' ρθε και στο νου να σκοτωθώ,
χωρίς ν' ακούσω στην καρδιά τρομάρα.
Κι είπα· στον τάφο δεν είναι λαχτάρα!
και μέσα στην πολλή μου σαστισμάρα
επήρα το ξουράφι να σφαώ
και τό' χα να το χώσω στο λαιμό,
για να τελειώσει κάθε φαωμάρα
μα δεν ηξαίρω πώς και τι και ποιό
κί' αντίς να κάμω τέτια αντραγαθία
εβάρτηκα με μιάς να ξουριστώ...
Κι εκόπασε και τούτη η τρικυμία
κί' αντίς να μ' αγροικήσεις σκοτωμένονε
θάρτω να με φιλήσεις ξουρισμένονε !

Απόσπασμα από την
«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ»

I

Την Κόλαση με εικόνες να στολίση
εμπείκε στου Διαόλου το κεφάλι
και γύρισε τον κόσμο να ζητήσει
πρόσωπα , που ν' αρμόζη εκεί να βάλη .

Μα πουθενά δεν ήυρε να εχτιμήση
κακίας βάθος , που να κάνη ζάλη
σαν στην Κεφαλλωνιά και ν' αγαπήση
ψυχές σατανικές , φρικώδη κάλλη...

Κι αγγάρεψε κι εμέ , φτωχό ζωγράφο ,
που κάπου είχε δική μου δει δουλειά ,
για της Πινακοθήκης του τεχνίτη .

Γι' αυτό με πίσσα και με θειάφι γράφω
κι η Μούσα μου στον άχαρο Μπελιά
με την κακή μου τύχη κλαίει και φρίττει .

II

Ο ΜΟΧΘΗΡΟΣ ΨΕΥΤΟΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ

Το πρόσωπό του εκείνο το γιωμένο ,
που της καρδιάς του δείχνει τη σκουριά ,
το γέλιο το κρυφό και λυσσιασμένο ,
που η δυστυχία των άλλων του γεννά ,

το φθονερό του μάτι το σβυσμένο ,
που δείχνει βουλιμία για συμφορά ,
μας εξηγούν γιατί ' είναι διψασμένο
το αχείλι του και πόλεμο ζητά .

Ζητάει να ιδή στα μαύρα φορεμένους
πατέρες και μανάδες που μισεί
να τους ιδή στα δάκρυα τους πνιγμένους ,

Θάναι δροσιά στην έρμη του ψυχή .
Για τούτο υπέρ πατρίδος σκούζει-κράζει ,
όρνιο που για κουφάρια αναστενάζει .

Από παγκόσμια ποιητική ανθολογία
Εκδόσεις "Διόσκουροι" , Αθήνα 1975

Χριστούγεννα

Στη φάτνη των χτηνών Χριστός γεννάται
χωρίς της Επιστήμης συνδρομή
η Θεία Φύσις κάνει για μαμμή
κι ο δράκος, σαν αρνί, Θεός κοιμάται.
Αύριον, άντρας, σα ληστής κρεμάται –
νέα του κόσμου θέλει οικοδομή.
Σταυρό του δίνει ο Νόμος πληρωμή -,
πλην άγιο φως στον τάφο του πλανάται.

Διάκοι του Βάαλ, δεν είναι δικός σας
αυτός της φάτνης ο φτωχός Χριστός,
που εκήρυξε για νόμο του τη χάρη.
Εσάς τιμή σας μόνη το στιχάρι.
Πομπές, Θεοπομπές το ιδανικό σας,
κι είναι ο Θεός σας, σαν κι εσάς, μιάρός!

Στίχοι του πειρασμού

Απ' όλες τσι εφεύρεςες του νου
εκείνη για τη μέλλουσα ζωή :
να σε φυτεύουνε κουκί στη γή
κουκιά να ξεφυτρώνεις τ' ουρανού
και τέχνες κι επιστήμες βάνει κάτου
με τη γεωπονία του θανάτου.

Και μ' όλα τούτα, αγαπητέ μου Τρέκα
(που τόση έχεις στους στίχους μου στοργή)
πολύ φοβούμαι, μην η Θεία Οργή
αφήσει εμάς, σαν ασεβείς, στα σέκκα
Και πέσει λύκος* στο φτωχό κουκί μας
και πάει τότε αμόντε η φύτεψή μας.